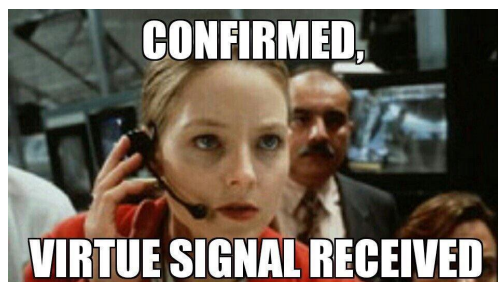

Sverker Sörlin, en politisk demagog

Den produktive idéhistorikern Sverker Sörlin är en av DN:s mest uppburna medarbetare. På Atlas förlag har han just kommit med boken "Kris! Från Estonia till Corona", som fram till den 15:e juni kunde laddas ner gratis som pdf från nätet. Boken är ett kompilat och kärnan består av artiklar som han skrivit i Dagens Nyheter.

På bloggen publiceras idag en recension av boken som helhet och senare, eftersom här finns ett stort avsnitt om klimatet, också en recension skriven av den i klimatfrågan engagerade och mycket kunnige Rolf Oward.

Den blogggläsare som tipsade mig om att boken gick att ladda ner kommenterade: "En bok full med ovanligt oärlig argumentation riktad mot dem som tänker annorledes än herr Sörlin själv. Men den skiljer sig inte i något avseende från det som sägs och skrivs av de rättänkande i dagens Sverige. Sörlin tar till alla de fula knep som vi fick lära oss att inte använda när vi läste om argumentation och arguments giltighet i filosofin på gymnasiet."

Mitt allmänna intryck är att Sverker Sörlin är en sympatisk forskare. Han skriver inom en tacksam genre, idéhistoria, men jag nog aldrig läst något av honom på riktigt, annat än en och annan artikel i DN, varav jag inte minns en enda. När jag nu tar del av hans fluffiga och starkt godhetssignerande PK-prosa förstår jag varför. Till exempel läser Sverker Sörlin i New York Times om ett elvaårigt bostadslöst barn i New York och skriver "Jag gråter i stort sett hela tiden medan jag läser". Det är nämligen förfärligt hemskt att en stad där det bor så många miljardärer också rymmer barn, som det är väldigt synd om. Jag funderar på om detta är sant, att karln faktiskt sitter och gråter, eller om det bara är ett retoriskt grepp. Jag lär aldrig få veta svaret, men känner ett starkt obehag.

En regering ska följa lagen och förnuftet ska givetvis sitta i högsätet. Den regering som låter sig styras av känslor, är ett direkt hot mot demokratin. Det vet naturligtvis Sverker Sörlin. Eller vet han inte det? I boken tar han upp ett utvisningsärende från mitten av nittio-talet och skriver:

Detta är Sverige, vintern 1996: En socialdemokratisk regering, med statsråd som ena dagen leder antivåldskampanjer och engagerar intellektuella (som mig själv) att skriva och tala mot våld och rasism, fattar nästa dag det grymma och hjärtlösa beslutet att avvisa de två

familjerna Sincari. Man spelar den vidriga opinion i händerna som inget hellre vill än hålla Sverige "svenskt".

"Den vidriga opinion /.../ som inget hellre vill än hålla Sverige svenskt". Så skriver inte en forskare. Så skriver – och här är begreppet relevant – en auktoritär person, en DN-skrivent som inte tål att det finns andra perspektiv än det egna, som inte ens tål att staten tillämpar gällande lagar och regelverk.

Jag började läsa med förhoppningen att få del av en politiskt korrekt intellektuells argumentering för sina ståndpunkter. Istället får jag ta del av en salvelsefull prosa, som håller ett betryggande avstånd till verkligheten. Synd – jag hade gärna mött lite skarpsinnigt motstånd – inte minst för att få en mindre dystopisk bild av tillståndet i den moraliska stormakten. Där hade Sverker Sörlin och jag kunnat mötas: vi vill ju båda att det ska gå bra för Sverige.

Bokens kärna är de politiska kriser som avlöst varandra, från flyktinghösten 2015 till det som Sverker Sörlin kallar för "den auktoritära nationalkonservatismens" slutliga opinionsgenombrott i Sverige hösten 2019. Det är naturligtvis gravt förolämpande att kalla det riksdagsparti för auktoritärt, som har den ojämförligt största och mest engagerade folkrörelsen bakom sig. Jag hade velat läsa en förklaring, därför att givetvis finns det disciplinerande auktoritära krafter hos sverigedemokraterna – det finns hos alla riksdagspartier. Jag har dock svårt att tro att Sverker Sörlin ens lekt med tanken på att se moderater och socialdemokrater som auktoritära.

Frågan är om han känner till att alla svenska riksdagspartier kräver en så kallad *kandidatförsäkran* från de politiker som vill bli riksdagsmän. I synnerhet är texten hårt styrande för de tre största partierna, socialdemokraterna, moderaterna och sverigedemokraterna. Ett genomgående krav är att kandidaten avsäger sig sin personliga integritet. Det betyder att all offentlig makt i Sverige inte längre utgår från folket utan från partikanslierna.

Av en forskare kan man begära att begreppen är precisa och när de avviker från praxis också ges en förklaring. Det gäller inte bara för begreppet *auktoritärt* utan också för begreppet *nationalkonservativt*. Att Sverigedemokraterna är det mest nationalistiska av riksdagspartierna, därom råder ingen tvekan. Men att de är konservativa stämmer illa med verkligheten. De plockar idéer från såväl höger som vänster och vill man vara elak – vilket DN-skriventen Sverker Sörlin vill vara – så kan man säga att de mest strävar efter att vara som socialdemokraterna var före 1968, det vill säga att de drömmer sig tillbaka till en tid som aldrig kommer åter.

Min uppfattning att Sverker Sörlin inte skriver som forskare utan som politisk demagog stärks när jag läser att han räknar Ungern till de länder som "redan genomgår sina stadier på tyranniets väg" och "ser corona som ett tillfälle att inskränka ytterligare på medborgerliga

fri- och rättigheter”. För det första går det ingen politisk skiljelinje mellan länder med hårdare respektive mildare restriktioner mot corona, men framför allt, med vilken rätt skriver Sverker Sörlin att Ungern befinner sig på ”tyranniets väg”? Kan han nämna ett enda europeiskt land vars ledare i allmänna val har fått ett starkare folkligt stöd än Viktor Orbán? Det är just det som demokrati handlar om: folkstyre.

Tillsammans med två andra mycket politiskt korrekta aktivister och DN-skribenter, Ola Larsson och Elisabeth Åsbrink, har Sverker Sörlin redigerat en antologi med titeln ”Handbok för demokrater: Hur gör en enskild människa för att värna demokratin?” Den man som betecknar sina politiska motståndare som vidriga skriver:

Vi behöver tala klokare och hövligare med varandra. Vi behöver därför också lyssna. Vi behöver även lyssna till förlorarna. Det är nu förlorarna i världen som upplever besynnerlig medvind.

Sverker Sörlin ser fattiga barn och migranter som förlorare som måste få alla goda medborgares och statens stöd. Men han vill absolut inte se dagens svenska vardagsverklighet med medborgarna som förlorare, trots att de drabbas av våld och våldtäkter, svenneförakt, kriminalitet, skjutningar, handgranater och bilbränder. Andra välfärdssjukdomar som vårdköer, polisbrist, bostadsbrist och myndighetspolitisering onämnda. De medborgare som protesterar – såväl etniska svenskar som invandrare – för dem är inga fördömler grova nog. Märker inte Sverker Sörlin sin kognitiva dissonans när han delar upp förlorarna i sådana som får honom att gråta och de som han betraktar som auktoritära och fascistiska?

Ett begrepp som Sverker Sörlin okritiskt anammat är filosofen Karl Poppers ”Det öppna samhället”. Han citerar till exempel gillande den dåvarande statsministern Göran Persson, när denne efter mordet på utrikesminister Anna Lindh sa att svenskarna måste ”sluta sig samman för att värna det öppna svenska samhället”.

Popper definierade det öppna samhället som ett samhälle där individen som ”moraliskt subjekt” tar ansvar för samhällsutvecklingen. Samhällets strukturer kan kritiseras, förändras och endast utvecklas genom debatt och medvetna åtgärder för samhällsförändring. Det hade varit intressant att få följa professor Sörlins argumentation för att Sverige verkligen är ett öppet samhälle. Jag anser att det är en vilseledande deklARATION av samma slag som när det totalitära Nordkorea kallar sig demokratiskt. Går det att, utan att göra våld på verkligheten, tala om ett så starkt repressivt samhälle som Sverige som öppet? De svenskar som inte vill stanna kvar på läktaren och se hur det går åt helvete, utan som i Karl Poppers efterföljd tar ansvar för samhällets utveckling, får räkna med risken för att förlora jobbet, kallas för nazister och rent allmänt skändas i den offentliga debatten – när man inte totalt iger ihjäl dem. Jag har väldigt svårt att tro att Karl Popper skulle se det värdegrundstotalitära samhälle Sverige som ett öppet samhälle. Det är en frågeställning som Sverker Sörlin inte ens är i närheten av, när han om det öppna samhället skriver:

Denna bejakande öppenhet är vår främsta tillgång, livsluften för vårt välstånd och vår demokrati. Eller rättare sagt, så var det tills för bara några veckor sedan /.../ Vi ska nu vänjas vid tanken att det är Sverige som är i "flyktningkris", inte de som flyr från slakt och tortyr. Det finns förstås en gräns, men den restriktivitet som nu införs härstammar inte från folkets flertal utan ytterst från den främlingsfientliga populismen. Mönstret är detsamma i stora delar av Europa. Främlingsfientliga minoriteter som växer skrämmer just nu hela det politiska fältet till anpassning. /.../ Därför är detta inte bara en kris, utan ett dilemma för demokratin. I hela Europa, och just nu också i Sverige. /.../ Vi vet att mångfalden är skapande och befriande. År 2015 har varit ett år av prövningar men också ett år av fantastiska vändpunkter."

Jag kan undra om Sverker Sörlin är så godtrogen och verklighetsfrånvärd att han faktiskt tror att "mångfalden är befriande" och att de välfärds-migranter som sedan millennieskiftet översvämmat Sverige är flyktingar som sökt sig till den svenska välfärden för att komma ifrån "slakt och tortyr"?

För Sverker Sörlin är demokrati inte att följa folkets vilja utan att ha samma åsikter som han. Den folkliga reaktionen mot en elit som sviker sitt eget folk – den påstår han utgör ett hot mot demokratin. Det är svårt att släppa tanken att Sverker Sörlin varken vet vad demokrati eller ett öppet samhälle är. Det är bara begrepp som han använder för att visa sin lojalitet till en makt- och medieelit, som svarar med att ge honom hart när obegränsat utrymme i offentligheten.

Sverker Sörlin tillhör det etablissemang som tolkar det växande politiska motståndet mot en globalistisk politik som fascism. Det är mörkret som väntar, om inte "trollkretsen" besegras:

Vi som lever i Sverige har också vanligtvis kunnat glädja oss åt att leva med en ljus tanke om framtiden. Men på senaste tiden har det inte varit så. Det har fallit en skugga över själva tiden. På nytt, som tidvis i det förra århundradet, har mörka krafter i samhället börjat formera sig. De som söker sig till dessa mörka krafter kan ibland ha förklarliga skäl och legitima punkter av kritik. Men när de väl kommit in i den mörka trollkretsen tar ofta något annat över.

Han blir lite ljusare till sinnet när han får prisa de fantastiska svenska medierna. Då blommar Sverker Sörlins prosa och det låter förmodligen bra för den som ingenting vet i sakfrågan. Att han älskar svenska media, det är tydligt och varför skulle han inte göra det, så mycket utrymme som han får:

Vi har på många sätt fantastiska tidningar i Sverige, vi har en vital och ypperlig public service. Men de kan bli ännu bättre på att bekämpa mörkret. Den stora faran är normaliseringen. Jag ser det tydligt sedan flera år, hur en avhumanisering äter sig in, även i så kallat respektabla kretsar. Vissa ledarsidor bör fundera över sin värdegrund. Det blir inte trevligare för att det är ett nytt århundrade för demokratin. Vi kan alla göra mer. Framförallt

kan vi avkräva föraktets och avhumaniseringens kolportörer svar: Var kommer din information ifrån? Berätta – vad är din källa? Inför så enkla frågor brukar även de tvärsäkra tystna.

Sverker Sörlin vänder sig mot "de tvärsäkra" men jag har svårt att tänka mig någon som är mer tvärsäker än Sverker Sörlin. Problemet är att vi som vill ställa etablissemangen till svars för den samhällsdestruktion som deras politik lett till, absolut inte släpps fram i offentligheten. Det är inte vi som kräver att våra politiska motståndare ska hålla käften. Vi vill tala med dem som har makten, men de vill inte tala med oss och absolut inte höra vad vi har att säga. Och det är nog den enda förklaring jag silar fram ur Sverker Sörlins bok: Varför ska man vilja tala med oss? Vi är ju vidriga!

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2020/06/16/sverker-sorlin-en-politisk-demagog/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.